

[Ingeborg Hansen.]

Forhold, jeg har hørt nu er afhjulpeth, og som de højtærede Ministre ogsaa har meddelt er afhjulpeth, Forhold, som maa skyldes Vanskelighederne ved den meget store Overbelægning af Arresthuse og Interneringssteder, som fandt Sted i den første Tid, hvor der naturligvis maatte foregaa Ting, som ikke vilde foregaa under normale Omstændigheder. Jeg har hørt fra forskellige Steder, at Forholdene rundt omkring i Fængslerne nu har bedret sig, det er navnlig paa Sundholm, Forholdene har bedret sig betydeligt, saa det Materiale vil jeg ganske lade ligge.

Naar jeg har ønsket at benytte Landstingets Talerstol nu for at fremkomme med disse Oplysninger, saa er det for at understrege, at der har været Grund til at rejse Kritik, og navnlig for at gøre opmærksom paa, at der i vore Fængsler er forefaldet Ting, som vi ikke kunde sidde overhørig — ikke alene i Fængslerne, men ogsaa i det, der hedder Interneringslejre, og som vel omtrent er identiske med Koncentrationslejre, idet jeg forstaaer, at de ikke er undergivet Statens Fængselsmyndigheder, men at de Mennesker, der sidder der, endnu er undergivet den Bevægelse, der har foretaget Interneringerne. Vi har altsaa intet Tilsyn her, og derfor maa vi have Lov til og Pligt til at rejse Kritik, naar vi hører, at Forholdene paa disse Steder ikke er, som de bør være, selv om vi tager alt i Betragtning, som maa godskrives de ekstraordinære Forhold. Kritik maa vi have Ret og Pligt til at rejse — ikke, som det antydes i den Artikel, jeg læste op af, for i nogen Retning at kritisere Modstandsbevægelsen, lægge den for Had eller gøre dens storartede Arbejde mindre, end det er, men blot fordi vi ikke vil staa som dem, der siger: vi vidste, her var Koncentrationslejre, men vi vidste ikke, hvad der foregik i dem, og vi brød os ikke om at faa det at vide. Vi vil her i vort Land vide, hvad der foregaaer i Fængslerne, saa at vi kan rejse Kritik, naar Forholdene er saadan, at vi ikke kan være dem bekendt.

I den Artikel af Minister Mogens Fog, som jeg før omtalte, skriver han følgende Ord — jeg citerer med Formandens Tilfaldelse —:

„Enhver maa bidrage til, at Anklagemateriale kommer frem, at Vidner melder sig uden Hensyn til personligt Ubehag og Besvær, og at Undladelser og Uretfærdigheder bliver offentligt fremdraget. En saadan aktiv Medleven i Samfundets Retsudøvelse er ikke alene en

Ret for enhver Borger i et folkestyret Land. Det er ogsaa en Pligt.“

Rytter: Maa jeg ligeom den foregaaende ærede Taler have Lov til at takke den højtærede Minister Hr. Frode Jakobsen for den udførlige Redegørelse, han har givet os om Interneringen, dels historisk, dels med Henblik paa de nuværende Forhold. Jeg har hørt den med stor Interesse, og jeg er glad ved at erfare, hvorledes Sagen historisk har udviklet sig.

Den højtærede Minister Hr. Frode Jakobsen udtalte, at Forholdene, saaledes som de er nu, var nogenlunde forsvarlige, i det store og hele forsvarlige. Det er selvfølgelig godt, at vi hører Ministerens Udtalelse herom, men jeg vilde have sat Pris paa, om den højtærede Minister havde bilagt sin Udtalelse med Lægeerklæringer. Der er jo Lægetilsyn med Forholdene, baade her i København og ude omkring i Provinsen. Naar en Minister her i Rigsdagen vil forsvare et eller andet, som han selv er den ledende i, plejer det at ske paa den Maade, at han meddeleer, at han har ladet Sagen undersøge, og — altsaa i et Tilfælde som dette — meddeleer, at Lægerne udtaler sig saadan og saadan. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om han ikke kan stille Lægeerklæringer til vor Disposition eller til nogle valgte Medlemmers Disposition. Jeg kunde tænke mig, at der her — ligesom ved Kommunistloven — blev nedsat et Udvalg af Folk fra alle Partier, som havde et vist Tilsyn med Forholdene, og som derfor ogsaa skulde have saadanne Lægeerklæringer forelagt.

Den højtærede Minister siger endvidere, og det sætter jeg Pris paa, at han personlig har undersøgt Forholdene og har fundet dem i det store og hele tilfredsstillende. Jeg har jo ogsaa undertiden været i en lignende Situation som den højtærede Minister: at maatte besøge Institutioner og se, hvordan Forholdene var. Jeg har i saadanne Tilfælde uvægerligt og altid haft Ledsagere, og jeg beder den højtærede Minister oplyse, om han ogsaa har været i Følgeskab med Lægerne eller med Fængslernes Ledelse, saa at disse Ledsagere har kunnet gøre ham opmærksom paa, hvad der var i Vejen de forskellige Steder.

I den trykte Redegørelse, som den højtærede Minister den 2. Juli har tilstillet Rigsdagens Medlemmer, siges der paa Side 5: „Jeg skal i denne Forbindelse eksempelvis anføre, at Ledelsen af Københavns Fængsler ikke tillader, at de fra Interne-